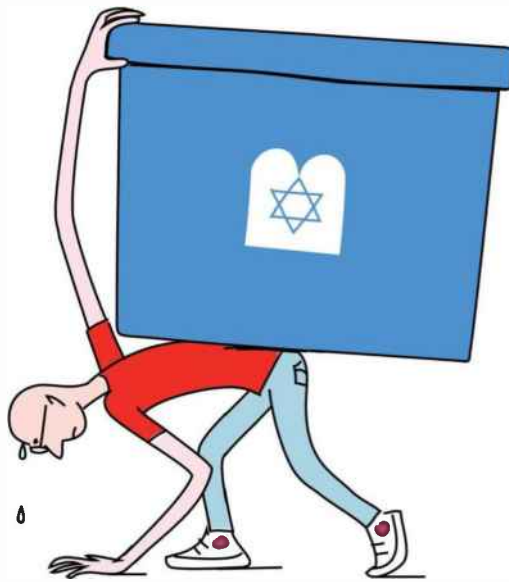

8.73x35.81	1	עמוד 11	הארץ - כותרת	25/08/2022	82908647-4
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790					

יוסי קליין

השמאלני הוא הומלס

איור: ערן וולקובסקי

אין לשמאלן למי להצביע. יש מפלגות שמאל, אבל לא בשבילו. שמאל אצלנו זה לצאת מהשטחים ולהפריד את הדת מהמדינה, לא סוציאליזם (אולי בשוליים, אולי אחרי שנעיף את ביבי). אין מפלגת שמאל שתגיד: שטחים ודת הם הקווים האדומים שלנו, מצד-נו, שנשב לעד באופוזיציה ובלכוד שלא נחצה אותם.

למפלגות השמאל שלנו אין קווים אדומים. מפלגות השמאל שלנו הן ציוניות, ולמפלגות ציוניות אין תנאים. לשמאלן יש קווים אדומים שמונעים ממנו לבחור במפלגות ציוניות. הוא לא ציוני, הוא יודע את מקומו. ציונים הם המתנחלים והחיילים בשטחים. גם ביבי ובן גביר. גם חרדים וערבים יכולים להרשות לעצמם שלא להיות ציונים.

מהי ציונות היום? אחרי שהקימה בית לאומי לעם היהודי קיי פלה הציונות את הדגלים והשאירה את השאלה פתוחה. לא ברור לאיזה מין בית התכוונה. הרצל ידע. הוא כתב על שוויון לכל והפרידה בין דת ומדינה. אבל אם היה חוזר על זה היום, בן גביר לא היה חושב פעמיים לפני שהיה מעלה אותו על משאית.

הציונות הלכה, אבל המותג נשאר. עמוס, ופרוץ לפרשנויות. הלאומנות הדתית השתלטה עליו, חניכה על ברכיו דורות של ילידי דים שנהפכו למורים וחניכו מאות אלפי תלמידים. היא לקחה את היהדות כבת ערובה, פשעה בחסותה, והאשימה את מבקריה מבחוץ באנטישמיות ואת המבקרים מבית בחוסר פטריוטיות.

הלאומנות הדתית הפקיעה גם את הפטריוטיות. אני לא ציוני, ופטריוט גדול מכן גביר. ערבים רבים אוהבים את מולדתם לא פחות מסמוטריץ' שרוצה להרוס הכל ועל החורבות לבנות את איראן החדשה. הציונות של המתנחלים והפטריוטיות של יגאל עמיר הוסיפו כוח ללאומנות הדתית, שהביסה את השמאלנות החילונית.

השמאל הובס, והציונות נהפכה להיות לאומנית דתית על-מלא. דורות של תלמידים חונכו להאמין ששוויון וזכויות אורח הם שמאלנות בוויה, אשכנזית, לא פטריוטית. שאפשר בלעדיהם, שיבטיחו חו הגנה מפני איראן.

השמאל ויתר בקלות. בממשלה הוא לא נגע במה שחשוב לכו-חריו. הם נואשו. ויתרו על יומרות השלטון, דאגו לעצמם, נהפכו לבורגנים לעילא, התבססו כישראל הראשונה, הצטופפו במכלאות הפוליטיות הזעירות שהקצו להם מרצ והעבודה. הם נטשו את הפוליטיקה, ויתרו על גיוס העניים והחלשים לשורותיהם.

את החלל הריק שהשאירו מילאה הלאומנות הדתית, העניים והדפוקים הצטרפו אליה. הליכוד שכנע את הדפוקים שזה גורלם, שסוציאליזם זאת המצאה קומוניסטית, ומה שנשאר להם זה להודות לביבי שמוכן, בעזרת השם, להגן עליהם מפני אויבים שהוא תמיד הראשון לזהות.

זאת הציונות שלהם, ואלף נעמה לזימי ציוניות לא יביאו אותם למפלגת העבודה. הפער בין מפלגתה לבוחריה הולך וגדל. הבוחרים רוצים מפלגה אידיאולוגית, ומקבלים מפלגה פרקטית. מרצ והעבודה מחליקות לגן העדן של הפוליטיקה, לאמצע, למרכז, לרשימה עם גנרל, מזרחית, הומו, אתיופי לקישוט והעיקר – בלי ערבים. מרצ והעבודה נאחזות בכל תירוץ שיצדיק התעלמות מערבים. כי היסוד של השמאל, והצטרפות למי שמתנגד להם. רק-לא-יבני זה תירוץ טוב. הבוחרים לא שותפים ל"אפשר להשפיע מבפנים", ולא זקוקים למפלגה בממשלה. הם שמאלנים יותר מהפוליטיקאים שמייצגים את השמאל.

לשמאלנים יש שתי אפשרויות בחירה: הראשונה, נאיבית ומסורתית, היא לבחור במי שדעותיו הכי קרובות לדעתו של השמאל, לכן, לשנייה קוראים "לסתום את האף". זו הגישה המפוכחת ונטולת הסנטימנטים. הבוחר שוקל כפרשן את סיכויי המנצח והמפסיד, סותם את האף ובוחר במי שהוא לא אוהב אבל מפחיד אותו פחות. שמאלן שסותם את האף לא יתמוך אף פעם במפלגת שמאל שחסרה כל כך – מפלגה לא ציונית שתשלב ערבים ויהודים בשיתוף הריצ'רץ של מרב מיכאלי. שהערבים בה שלא יצטרכו להתפתל כדי להסביר למה הם לא שרים נפש יהודי הומיה, ולמה מפלגה לא ציונית היא הכי ישראלית.